

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

| | |
|--------------------------------|----------------|
| A Palma, cada número..... | 0'05 cèn. pta. |
| A domicili. Es trimestre..... | 0'65 » |
| Un any..... | 2'50 » |
| Per dotzenes..... | 0'45 » |
| Núm. a trassats des 2.ª tom... | 0'06 » |
| Id. id. des 1.ª tom... | 0'07 » |

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

| | | |
|-----------------------------|-------------|------|
| Fóra Palma. Dins Mallorca. | 3 mesos.... | 0'85 |
| | 1 any..... | 3'25 |
| Dins Espana... | 3 mesos.... | 1'00 |
| | 1 any..... | 3'50 |
| A Ultramar y s' Estrangè... | 3 mesos.... | 1'50 |
| | 1 any..... | 5'00 |

HUMILDAT—VANIDAT.

S'altre dia vaitx anà à visità un amich qu'estava un pòch indispost, y al pujà s'escaleta de ca-séua, quant vaitx essè à n'es segon pis (ell habitava es tercè), vaitx senti sa veu de dues joves; heu de entendre qu'aquest pís tenia dues pòrtes que perteneixfan à dues distintes habitacions, les quals estavan tancades, circumstancia qu'hem permeté escoltà lo que deyan, cada una en sa séua habitació sense sentirse, còm se supòsa, una à s'altre, y sense pensà que ningú les escoltás. Ja sé que no ha de fèlta qui diga qu'axò d'escoltà d'amagat lo que altres diuen no està de lo més bé; però que vòleu, la malahida curiositat em gosà y em detengué à n'es replà de dil segon pis per sèbre lo qu'aquelles señoretas deyan; y ja que vaitx cometre aquella imprudència, si tant vòleu involuntaria, vuy dí, no cercada, faré còm aquell que deya: «*Muerto por mil, vaya por mil y quinientos*»: y en cometré un'altre publicant à ses columnes de L'IGNORANCIA tot quant vaitx senti que deyan aquelles atlòtes; y per major inteligència denominarèm ses dues pòrtes amb sos números que tenga 1 y 2; al número 1 li dirèm *Vanidat* y al número 2 *Humildat*. Vamos, ydò, escoltau:

Vanidat.—¡Oh! ¡Vaja una ròba hermosa; ja n'faré de planta p'es passeitx amb so vestit d'aquesta tèla arretglat à s'últim *figurin*! ¡ha de fé molt bò! Serà necessari estrena de passos à sa modista perque l'fassa prest. ¡Oh! ja m'en duré de mirades! ¡De que!... n'estich de lo més persuadida de que son ben pòques ses atlòtes que tengan un còs qu'es préstiga tant còm es méu per fé lluhí qualsevòl vestit sia; perque ell no s'en tròban à cada passa qu'estigan dotats de tan belles formes còm es méu, y sa pròva es que quant jò surt à n'es carré hòmos y dónes no es deixan uys de mirarmè.

Jò no sé còm moltes d'atlòtes no están empagahides de presentarsè à n'es passeitx y à reunions, essent tant lleit-

xes que fan pò à qui les se mira. ¡Ca!... està vist qu'es séu miray les engana, y no tenén present, pobres, que la mona *aunque se vista de seda, mona se queda*.

Vaja; que no diguen, qu'una joveñeta còm jò, quant surt amb un bòn vestit, amb unes botetes d'aquestes d'*última moda*, amb sos cabeys que li tapin tot es front, amb sa cara plena de llet de Venus y ben empolvada... y ella que es sàpiga donà un bòn ayre, es una monada que no pòt ménos de cridà s'atenció d'els hòmos de bòn gust. ¡Oh! y si es à n'es ball! allà si qu'es de veure, perque n'pòch llòch, que diguèm, es tròba tanta de gent jove... ¡ja neu crech! un'atlòta còm jò es obsequiada de sa majoria des *pollos*. ¿Y que més vòl una atlòta qu'es veure que tots li guardan còm à vasallatge per la séua hermosura y es séu bòn garbo? Y més qu'ara, quant, veu que ses altres còm que no pugan amagà sa rabieta que tenen quant veuen que tots els obsèquis son per jò. ¡Oh! axò es diu satisfacció. Però, sobre tot, lo qu'em dona un gust extraordinari es quant passa p'es méu costat un *militar* jove y amb aquella gracia especial, que sòls ells tenen, em diu: *Adios, remonona*. ¡Oh! jò no sé que m'agafa, que còm que pèrdiga el *kirie eleysen*.

¿Y à n'es teatro? ¡Remumareta! Allò pareix s'observatòri astronòmich de marina de Sant Fernando; perque tots els hòmos los veys amb sos *lentes* à n'els uys mirant tots à un mateix punt; à n'es palco ahont jò som.

Aquí fé una gressa riaya y se posà à cantà:

Fuego arroja sin cesar
Lo negro de mis pupilas,
Y mis coralinos lábios
Ocultan las perlas finas.

.....
¿Habrá jóven tan osado
Que no doble su rodilla
Y ofrezca en tierra á mis plantas
Todo su amor y su dicha?
No me ma...tes, no me ma...tes.

Ganes m'vengueren, germanets, quant vaitx senti axò, de pegá un tòch à sa pòrta y donarlí un parey de xiulos; però es desitx de sèbre lo que deya s'altre

em detengué. Meèm, ydò, còm s'esplícava:

Humildat.—¡Bòn-Jesús méu! Quant veitx que per s'estat de ca-méua em veitx obligada, en cèrt mòdo, à seguí ses mòdes y vestí-ròbes tan hònes; axò em fa està de mal humó; perque m'agradaria molt més vestí amb sencillès. ¡Oh! quant es méus germans em fan sortí per anà amb ells à n'es passeitx, estich de lo més mal à plè; perque m'fastidia es veure tant de coquetisme y tanta de pretensió. Vaja; no es p'es méu gènit es sufrí tantes de mirades y tants de saludos d'els hòmos, perque molts d'ells pareix qu'amb sos uys hajan de beure la gent. No; axò no es fèt per mí. Y, altre còsa; que si no bey auàs no tendria ocasió de criticà lo que fan moltes atlòtes que pareix que vòlen essè de ses nòu cases, y tan mateix no son sinó unes pòbres *mossones*.

¡Ah! Quant jò veitx aquelles joveñetes qu'es passeitjan amb ses séues mares amb un vestidet honest y senzillet, en tench còm enveja; però al mateix temps n'estich en derré, còm no s'empagaheixen moltes d'altres que n'vaitx amb un *lujo asiátich*, que n'vés d'afavorirlès encara les rebaixa, perque tant mateix allò no es el séu llòch, ni de molt.

Es dia que ma-mare m' diu arretglèt qu'hem d'anà à dú socorro à un pòbre malalt, qu'axò heu fa moltes de vegades, n'estich de lo més satisfeta, perque còm sa visita no es de compliment alegre, ja no m'he de vestí amb elegancia, perque basta un vestidet modest, y axí una criatura ja no crida tant s'atenció. Sòls per vestí m'agrada sa Corema, perque tothòm va amb més serietat.

Amb axò s'aturá de parlà y jò m'en vaitx pujà à veure es dit amich, al qual ja el vaitx trobà assegut à una cadira, y després d'havè conversat de s'estat de salut, li vaitx contà tot quant havia sentit d'aquelles atlòtes y en particulà de sa primera, y éll m'esplícà qui eran elles; dientmè que la primera tant ella còm sa mare eran unes estufades que no los sobrava rès, y qu'es séu pare y dos germans d'ella, havían de fé feyna de

sòl à sòl, y apesà de goñà un bòn jornal, sa mare y sa fiya tot heu fonían amb modistes y perfumeria; de mòdo que si no fós per axò heu podrian passà bastant desahogats. ¡Deu mos alliber de pèsta y de dònnes per l'estil.

—¿Y s'altre? (li vaitx demaná).

—¡Oh, s'altre! S'altre es una família molt honrada y molt caritativa. Tant sa senhora, qu'es viuda, còm es seus fills, cada día los veureu visitant malalts pòbres duguentllos socorro. ¡Oh! son una família que per ahont passan fan bé. ¡Déu Nòstro Señor els ho pagarà!

Ja heu veys, lectors ignorants; si algú de vòltros va de rès amb sa primera hey ha una bona xaripa. ¡Ah! Benaventurat s'hòmo que s'enamora d'una *Milana* còm aqueixa, y el s'en duen à n'es Cementèri tres dies antes d'escriure s'estilet.

UN RONDAYÉ.

• DERRERS DIES PERPÈTUOS.

*Veitx el mon plé de desfréssos
Y amb tanta de falsedat
Que còm que los derrers dies
Per ell no s'acaben may.*

¡Tot es-mentida en la jove!
Que té son major afañy
En portar vestit de Mòda
Y heu consulta amb so mirall;
En que sa salud espèsi
Tan mateix no s'en fá cás,
Y amb drògues y polvos cerca
Hermosura artificial.
Quant s'ha acabat de compòndre
S'ha acabat de desfresar.

Tot es mentida en la vèlla
Que s'afaña amb esborrar
Ses grans rües de la cara,
Y de sos cabeys lo blanch,
Que del temps totes les cynes
Y la blanca néu d'els aña,
Y de s'edat les petjades,
Per un recòrt li han deixat.
Se fa fé belles perruques
Y amb drògues gasta un caudal.
Y tothom que la vèu mira
Un desfrès estravagant.

Tot es farsa en el sucjècte
Que quant li han dat
De reals, duros y unses,
Càntidats etsorbitants,
Llavòrs ¡ay! demòstra quebra...!
Y mentres diu: «¡Som honrat!»
Una gallina se menja
Servit per trenta criats.
Tothom amb aquest pòt veure
Altra fressa al carnaval.

Tot es mentida en lo tonto
Y pererós estodiant
Qu'als eesámens de Setembre
Carabassa li han donat;
Y diu que vòl fé carrera
Carrera de... ¡Xarlatan!

Puis discutint de política
Xarrant de lo que no sap
Diu desbarats à dotzenes
Y qualcun de garrafal;
Amb un tò de molta ciència
Y amb ayre de veritat
Sa gent l'aplaudeix, l'escolta,
Els diaris l'alaban ja,
Y ja'l tenim que fa vasa
Còm sabi de l'Arcopach.
Amat lector, *suma y sigue*,
Es un altre desfrèssat.

Desfrèssat va aquell sucjècte
Que cada dissapte fa
Repartir à tots els pòbres
Mitx duro p'el seu criat.
Que té cotxo amb quatre mules,
Qu'à n'els tòros sempre va,
A tertulies, à teatros,
A cafès, vègues y balls,
Y que molta gent envèja
Té à n'el seu gran benestar,
No té ofici, ni carrera,
Cap herència li han deixat
May ha trèt sa rifa gròssa
Donchs, ¡d'hont surt tot son caudal?
Per pò de que vos afayti
No aneu amb eix desfrèssat.

Desfrèssat va el que desment
Sa fé, per pò al que dirán,
Qui té unses à caixons
Y al pòbre rès dona may.
Qui fa sa cara risueña
Y té papé colonial.
Qui vos diu qu'es amich vòstro
Y es el que vos vòl més mal.
El brevetjadó, l'hipòcrita...
Mes... basta... qu'hem de acabá.
*Veitx al mon amb tals desfrèssos
Y amb tanta de falsedat
Que còm que los derrers dies
Per ell no s'acaben may.*

UN ATREVIT.

HIMNE

DEDICAT

À SA MEMORIA D'EN FRANCESCH GOMILA.

I.

¡Ditxós tú, Francesch! ¡ditxosíssim
tú, qu'has sortit d'aquesta vall de llá-
grimes, anomenat mon, per aná à gosar
de les ditxes del Pare Etern!

Per tú ja no brama s'huracan socia-
lista; s'eco de la tempestat de la vida ja
no te molesta; sa tormenta qu'envileix
ses generacions una després s'altre,
t'ha ubèrt pas per entre els equinòcis
de sa téua milló edat. Sa resplandó d'els
llamps mundanals, que componia ses
téues meditacions filosòfiques, ha cessat
també de brillar en lontanansa; se arco-
iris puríssim y majestuós, que sempre
te guiá en totes ses téues bones idèas,
ja apareixia à s'horizonte dant seña-
ls d'havè obtengut sa corona de la bena-
venturansa, còm à recompensa de sa
téua vida cristiana.

Uns dies clás y serenos van à seguí à
altres tants borrascosos y encapotats,
còm tú has passats; y s'horizonte, tan
señut y amenassador com ha estat tota
sa primavera de sa téua gloriosa vida,
va à convertirsè en risueño y apacible.

II.

A s'edat més hermosa de sa vida de
s'hòmo has deixat d'ecsisitir, víctima
d'una cruèl enfermedat, y després de
havè vensut tots els elements de sa me-
dicina... (qu'axò es s'unich consòl de
sa téua família)

Jò, amb sa téua mòrt he perdut à un
verdader amich è inseparable compa-
ny; sa societat il·lustrada ha perdut à un
intelligent jove que desde qu'entrà à
dins sa primavera de s'esperència sa-
crificava asiduament els seus afañs en
cultivá s'art de ses lletres, amb gran
glòria y esperansa séua, y amb gròsses
ventatges de sa literatura y sana moral
cristianes; els lectors de L'IGNORANCIA
han perdut també à un d'els més con-
seyedós y xistosos articulistes.... ¡qui
d'ells no ha ensaborit es bòn esperit
que l'animava y es xiste de que gosaves,
llegint es téus escrits tan perfumats de
moral còm *El quart manament*, *Lo Cal-
vari* y *Pòbres de pòbres*; y tant jocosos
y satírichs còm *Un Congrès Famellut*,
Un mal bossí, *Cuadret de costums*, *El
purgatòri del Art*, *Arquitectura Clàssi-
ca*, *una Romántica*, *Dòna Veritat*, *Un
Ateo*, y molts d'altres difícils d'enu-
merá?

III.

¡Contaves no més 26 aña escassos!
¡Per més desgracia eres hórfa de pare y
mare! puis te moriren quant encara eres
allòt; y vivies una vida esemplá amb
una virtuosa germana téua, els quals
formavan tota una sagrada família.

Sa téua compleció física y algun tant
delicada, l'arrastrá diferentes vegades à
gròsses malalties: y ara, darrerament,
eres víctima d'una afecció à n'el còr
que te donava molts de moments d'amar-
gura, y no obstant trabayaves més que
may en favó de ses téues inspiracions.

IV.

Es téu carácte, tan honest y alegre;
ses téues virtuts, tan intatxables y de-
cents; y es téu còr tan nòble y generós,
cridavan ses simpaties y s'atenció de
tothom que te conexia... y tothom t'es-
timava... y tothom te venerava.

¡Tots hem plorat sa téua sensible per-
dua!

V.

¡Adeu, Francesch!
¡Ja s'han acabat per mí totes ses fes-
tes y alegries! ¡ja he perdut s'orgull

que tenia quant contava amb sa téua bona amistat!

¡He perduda també l'esperansa, l'amor, la pau y el consòl! ¡Ja no tench un amich à ne qui confiá mos secrets!

Ha vengut es día d'havè de recitar una de ses quartetes del *Romiatge*, del inspirat poeta Don Gabrièl Maura:

Ja lo sòl qu' amb sa llum pura
Donava à m' ànima gòig,
Dins la tomba de los sigles
Per no alçar-se may, s' es pòst.

¡Adeu, Francesch! ¡adeu, mon amich! ¡adeu, pera sempre, adeu!

A totes mas oracions, axí matutines còm vespertines, pregaré per tú; y si p' el cas ses mèues pregaries fossin inútils, bé per sa pòca virtut méua, ó per altre motiu, replega axí mateix mas oracions, còm un ramell de sempre-vives; còm un recòrt de sa nòstra amistat; y prega à Deu per mí y per mos acèrts, qu' es lo únich que desitx à n' aquesta vida que tot es vanitat.

J. V. ó sia UN XEXANTÍ.

UN RAMELLET.

Recòrt, qu' un día horabaixa
(No m' en oblidaré may),
Un petit ramell me dâres,
Y encara-lo tench gordat.

¡Amb quin afañy lo cullires
Per poderlo 'm regalar!
¡Y jò amb quin goitx lo vaitx rèbre
Vengut de les téues mians!

Bell ramellet de violetes
De lilas y clavells blancs;
Ramellet que no 's mostia
Per bé que passen els àns.

Y es que no passa cap día
Que quant el vaitx à besar
Sa llágrima d' anyoransa
Demunt les floretes, cau!.....

Mentres dur la méua vida
Tendré el ramellet gordat;
Y quant baixaré à sa tomba
Demunt mon còr, estarà.

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

Don Llacinto Feliu y Ferrá ha tengut s' amabilitat de convidarmós à n' el ball d' inauguració des gran saló de sa Societat *Círculo Mallorquin*, de la qual es el digne President.

Ley agraphim de bon còr y veurèm de anarhí per admirá lo molt qu' hey ha qu' admirá segons noticies.

Agraphim, còm es degut, s' atenció qu' ha usat envers d' es nòstro setmanari, Don Gabrièl Espinosa, digne President de la Societat *La Juventud Palmesana*, invitantmós à n' els balls de màscara que pensa doná dins aquests derrers dies, à s' Arraval de Santa Catalina. No duptám que serán notables per lo coneguts y animats.

Hem rebut sa visita d' es primé número d' es *Setmanari de Sóller* y la agraphim de lo més. Avuy mateix cumplim es desitjos que mos manifesta sa séua ilustrada Redacció, y li desitjám llarga vida y dies de prosperitat, lo qual es d' esperá atès lo bé qu' ha comensat, considerat baix de tota casta de concèptes.

Sa Junta de Govern de sa Societat *Alumbrado por gas* mos ha enviat sa Memòria últimament presentada pe sa séua Junta de govern. Li donám un milló de gracies y voldriam que continuás en sa mateixa prosperitat de sempre.

També sa *Caja de ahorros y Monte de Piedad* mos fa coneixe sa Memòria publicada darrerament, de la qual se desprèn lo beneficiosa qu' es p' es públich sa séua institució, y lo bé que la presideix l' acreditat advocat Don Antòni María Sbert.

Diumenge passat en es pòrt de Felanitx se celebrá un' hermosa funció civil al mateix temps que relligiosa, col·locant sa primera pedra per s' Oratòri d' aquell pòrt que s' ha mesté còm es pá. Encara qu' es temps no afavorís cap mica hey va havè molta de concurrència y se fé uná oferta considerable. Rès hey faltá: música, autoritats, fèsta, y per fi de funció un *lunch* à la mallorquina, que ajudat per la sòrt costeá un d' els concurrents.

¡Qu' hey vejèm dí missa prest!

Sa barraca d' es Mercat crida s' atenció del públich ignorant amb sa música d' òrgues qu' ha posat à n' es séu portal, y amb sos sermons ó peroracions qu' hey fá una d' aquestes màquines de dí paraules d' efecte qu' hey solèm sentí desiafa dins el Mercat. Entramhí, ydò, vejèm lo que mòstran per sèbre si es convenient es veureu.

Hey ha quatre ó cinch *chromos* qu' ara que no 's s' estiu hey fan fé fret allà dedins, y seria milló que no hey fóssen. Hey ha altres estampes que son bones, encara que pòques. Hey ha una colecció de mirays desgavellats que fan torná lletges ses atlòtes guapes. Hauria estat milló posarlos hí d' aquells que fessen

torná guapes ses lletges, y tendrian més pressa. Hey ha una gran colecció de *esteréoscops* que si estiguessen més ben col·locats farian el séu efecte; y per últim, hey ha unespetites màquines motores elèctriques que son dignes d' essè ecsaminades per aquells qu' encara no han vista aplicada s' electricitat còm à fòrsa motora.

S' anarhó à veure per un real no heu paga. No pòt essè més barato.

Un señó forasté cercava s' altre día un carré de Ciutat, y per assegurá el que no l' enganassen, va preguntá à un Municipal que ley digués. Es Municipal no heu va sèbre; però, empagahit perqu' era mallorquí, aximateix doná à n' aquell señó una direcció enterament oposada à sa d' aquell carré. Cansat de corre es señó, heu preguntá à un altre Municipal mallorquí y tampòch ley va sèbre dí. En troba un altre qu' era forasté y li fé sa mateixa pregunta encara que cregués que no heu sabia, y aquest que devia essè més desxondit qu' ets altres, va dí que de totduna no li podia doná rahó, però se tregué un llibret de sa butxaca, y després d' haverlo fuyetjat, doná à n' aquell señó ses señes que necessitava per trobá aquell carré que cercava.

S' esperiència d' aquest fèt mos demòstra qu' els Municipals han mesté encara aná à escola, segons ha dit varies vegades L' IGNORANCIA, y desd' ara recomanám à s' Alcalde que reparteixca à tots els Municipals llibrets iguals à n' el que duya es derré Municipal.

COVERBOS.

—¡Quin es s' animal més gròs de la tèrra? (preguntava un Catedràtich molt torpe à un deixeble.)

No heu sabé, y éll per ferley sèbre li va dí:

—Sa ballena; pòt essè que n' hi haja un altre, però jò no 'l conech.

—Y jò, sí; (contestá s' atlòt en veu baixa de mòdo que 'l sentissen els companeros.) Vès còm l' ha de coneixe; ningu es coneix à éll mateix.

Deya un señó parlant d' un bòsch que tenia:

—Còm hey ha tants d' arbres está plé de gent qu' hey va, y sempre s' en duen qualque còsa.

—Però, y ley deuen pelá tot.

—¡Ca! no señó: amb sis estaques que reparteisch entre 'ls garrigués, me basta perque tothòm s' en duga lleña.

Parlant d' un infant que va neixe amb sos uys á sa boca.

—Y aquesta nina no podrà viure axí.

—Sí, senó; jò fa dos dies que no més menj amb sos uys; (respongué un empleat cessant.)

—Germá: ¿viu aquí un homo qu' enterraren despuisabí?

—No senó; s' ha mudat à n' es Cementèri.

EPIGRAMES.

Un quinto mes gròs qu' un hòu
El dia que s' entregava
Un Tinent li preguntava:
—¿Tens res que al-legà? —¿Y pròu!!
Que no puch essé soldat.
¿Som tan alt! .. ¿Y qui me baixa?
¿Còm jò puch quèbre dins caixa
Per llarch, per curt, ni arrufat?

Pròp de la mòrt En Tiá,
Dos missès se feu vení;
Quant allà los va tení,
D' es mitx d' els dos vá esclamá:
—«¡Bòn-Jesús méu amorós;
Vos que 'ns estimareu tant;
Feys que muyra aquest instant,
Just per morí axí còm mòrt»

MESTRE GRINOS.

Juren En Rèch y na Petra
Estimarsè de bòn còr;
Més, s' ausentá aquell tresòr;
Passá un any, y ni una lletra.
Ella al veure amb desconhòrt
No dava señals de vida,
Li escrigué molt decidida:
«Diguem al ménos si ets mòrt»

ECSENE.

A fé fortuna va aná
En Pèp, dins Calatayut;
Allà el feren geperut
Y afortunat vá torná.

UN CABALLERO ANDANTE.

SES CENT PP.

PASSA-TEMPS

(pensat, proposat, p' el Pare Pau Pujol, pagès pollensí.)

Pere Pí Prats, pilòt práctic, pianista prodigiós, poeta privilegiat, professó públich, potecari premiat, partidari polítich, patriòta poderós, passarà per Palma prest.

Procurant paguin pòques pessetes, pòsa para-rayos; pinta paisatges; prepara píndoles, pomades, pastilles, pectorals. Proporcionarà p' els pòbres, péix, pomes, prunes, pères, panses, presséchs, piñons, pèbres, papé Pla-

nells, plaguetes, plomes, pissarres, pintures, pincells, paraygos...

Pensa partí passat Pasco. Posseyeix pailebòts preciosos, prèsos perseguint pirates: permetrà passatge. Promèt protegí principats, províncies, parròquies, pòbles, possessions, palacios; predicant puresa, paciència, perdó, prudència, purgatori, penitència, pregaries; preferirà particularment prová pecadós pervertits, privantlós puñals, perpals, punxons, plom, pólvora, petróleo.

Posará: Plassa principal, Pescatería, primé pis.

UN IGNORANT NOVELL.

RECEPTA

PER CURÁ ESCARAMUSSES ENTRE SÒGRES Y NÒRES

Jò el baix firmat; després d' havé registrat molts de llibròts y haver mè pelats es caps des dits componguent medicaments per curá aquesta malaltia tant reynant à n' els nòstros dies entre sògres y nòres; à la fi n' he encontrat un molt senzill y de pòch còst, y d' uns resultats admirables. Es còm segueix:

D' aygo de pluja. . . . 4 centili.*

De sucre florete : . . . 2 grams.

Mòdo de aplicarlé: Se té sempre à la mà, dins un botilèt; y enseguida que sa sògra envesteix, sa nòra li girará l' andana, y se posará sa medicina dins sa boca; ahont ley tindrà estassionada, fins que sa sògra haurá capitulat. En cas que sa nòra envestís à devant, sa sògra prendrá sa recepta. En sis ó sèt vegades, es negòci está fét, y la còsa arretglada. No'm reserv cap dret de propietat d' invenció; y axí es que demá mateix ho pòt prová sa sògra més morruda y sa nòra més renouera.

S' inventó

MESTRE GRINOS.

CRIDES.

CALENDARIS DE L' IGNORANCIA.

Se fá present à tothòm y à tota persona que no tenga encara el prondòstich de L' IGNORANCIA que ja'n quedan pòchs etsemplars, y que vajan à comprarlò abans de que s' acapian.

Qualsevòl que vulga comprá un ò més toms de L' IGNORANCIA d' els tres que ja están publicats pòt passá pe s' Administració à Can Rotger Cadena de Cort. Tenda núm. 11.

ALA, PAGESOS!

Vòltros qu' anau de **petaques de sola** que tanquin ben fòrt y sían guapes, visitan s' establiment d' Articles d' Escritòri d' els HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER, Cadena, 11, ahont s' en ha rebut un preciós surtit, y se vénen à un preu baratíssim.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Còm ménos saps més hey dius.
SEMBLANSES.—1. En que canta en so sòl.
2. En que n' heuen pòques.
3. En que n' hi ha de càrios colós.
4. En que n' hi ha de càrios metals.

XARADA.....—Cò-si.

PREGUNTA.....—Es sòl natural; es sòl-passé, y es sòl de sa sòlfa.

CAVILACIÓ.....—Lloptis.

FUGA.....—Si s' ase no vòl beure no hey ha que siulá.

ENDEVINAYA.—Mussòla.

GEROGLIFICH.

: VI N
FEL

Fa Ròsa NN V ybo.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla Felanitx à un molf de vent?
2. ¿Y un rebosillo de pagesa à una òpera?
3. ¿Y un camí en s' hivèrn à un hòmo mòrt?
4. ¿Y una sabateria à una Iglesia?

XARADA

Per compòndre aquest bugat
Sa tercera fòrsa 'm dòna;
Si la junt amb sa segona
Es un verb molt malanat;
Tercera animal criat
Que casi per tot n' hi ha;
Es tot un arbust bosca
Qu' arriba à torná gruixat.

PREGUNTES.

1. ¿Quines son ses dues còses qu' enganan més del mon?
2. ¿Quines son ses dues còses que fan més bònna còlla en el mon?

CAVILACIÓ.

SA GERRA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

a. é. na. á e. á de'. o .e.i.é a.a.é á .e.á

ENDEVINAYA.

Es méu llenguatge fa corre,
Fá está alegres, fá plorá;
Però prest es méu cantá
De sa memòria se borra.

Per tota sa colecció
MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vus.)

23 FEBRÉ DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.